

Nogle udlændinge kan imidlertid ikke udsendes på dette tidspunkt. Dette kan skyldes, at de praktiske forudsætninger for at gennemføre en udsendelse ikke er til stede, f.eks. fordi udlændingen ikke er identificeret og/eller nationalitetsbestemt, eller fordi udlændingen mangler rejsedokumenter eller en indrejsetilladelse, som er nødvendig for at kunne gennemføre en udsendelse. Der kan også foreligge en situation, hvor udlændingen har en verserende sag om ophævelse af bestemmelsen om udvisning (udlændingelovens § 50). Endelig kan udlændingen have en verserende sag efter udlændingelovens § 49a, hvorefter en udlænding, som har haft opholdstilladelse som flygtning, og som er udvist ved dom, ikke kan udsendes af landet, før Udlændingestyrelsen – med automatisk klage til Flygtningesnævnet – har truffet bestemmelse om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Efter udlændingelovens § 31 må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de grunde, der er nævnt i Flygtningekonventionens artikel 1A, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

I sådanne tilfælde, hvor udlændingen ikke kan udsendes i forbindelse med løsladelse/prøveløsladelse, kan udlændingen varetægtsfængsles i medfør af udlændingelovens § 35, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse, indtil bestemmelsen om udvisning kan fuldbyrdes. En udlænding, der varetægtsfængsles efter udlændingelovens § 35, vil være anbragt i et arresthus, typisk Vestre Fængsel.

Varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 besluttet af retten efter politiets begæring. Udlændingeloven indeholder ikke nogen øverste grænse for udstrækningen af en sådan varetægtsfængsling. Politiet må imidlertid løbende i forbindelse med forlængelse af fristen for varetægtsfængslingen godtgøre over for retten, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling er opfyldt. I den forbindelse lægger domstolene afgørende vægt på, at politiet kan godtgøre, at der er en reel udsigt til, at det inden for en nærmere fremtid vil være muligt at udsende udlændingen. Dette er senest fastslået af Højesteret i en afgørelse af 9. oktober 2000. Er dette ikke tilfældet, vil udlændingen skulle løslades af politiet.

En udlænding, der er udvist af Danmark, har ikke (længere) noget opholdsgrundlag her i lan-

det (udlændingelovens § 32, stk. 1) og kan kun på ny få opholdstilladelse som flygtning (udlændingelovens § 10, stk. 2). Når udlændingen løslades fra varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, får udlændingen udgifter til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen (udlændingelovens § 42a, stk. 2, jf. stk. 3 og 4). Dette indebærer bl.a., at udlændingen vil kunne indkvarteres på et asylcenter.

Politiet kan, hvis det skønnes nødvendigt for at sikre en udlændings tilstedeværelse, anvende de foranstaltninger, der er nævnt i udlændingelovens § 34, over for udlændingen. Herunder kan politiet bestemme, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter (meldepligt).«

Indenrigsministeriet har supplerende udtalt følgende:

»Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en udvisning af en udlænding ikke alene medfører, at den pågældendes opholdstilladelse bortfalder, men også at udlændingen meddeles indrejseforbud. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud, kan meddeles opholdstilladelse efter reglerne i §§ 7 og 8 (asyl), medmindre særlige grunde taler derimod, og at opholdstilladelse undtages selvstændigt gives efter §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen. Det betyder, at en udlænding, der er udvist med indrejseforbud, og som fortsat befinder sig her i landet, kun kan meddeles opholdstilladelse, hvis den pågældende opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse som flygtning, og kun hvis ikke særlige grunde taler derimod.«

Jeg kan i øvrigt mere generelt om kontakten til udenlandske myndigheder i forbindelse med sager om udsendelse henvise til udenrigsministerens besvarelse af 12. marts 2001 af spørgsmål nr. 110 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del – bilag 483).

Spm. nr. S 2284

Til skatteministeren (29/3 01) af:
Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvilket omfang mener ministeren, at opstillingen af gevinstgivende spilleautomater skal have?«